

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΞΥΠΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Άγιος Πέτρος και η βροχή

Ο Μαρτίνος Ντ' Αρό, αρχιδιάκονος της Παπμελούνης, σε κάποιο παλιό βιβλίο του αναφέρει το εξής χαριτωμένο ανέκδοτο.

Σε πολλά χωριά του βασιλείου της Ναβάρρας, όταν η ξηρασία βριστούσε πολλόν καιρό, οι άρχοντες ακολουθούμενοι από το λαό, έκαναν λιτανείες και έχοντας μπροστά την εικόνα του Άγιου Πέτρου πήγαιναν στην όχθη ενός ποταμού όπου άρχιζαν τις παρακλήσεις :

— Άγιε Πέτρε, σώσε μας ! φώναζαν.

Και επειδή, φυσικά, ο Άγιος Πέτρος δεν έδινε απάντησι, ο λαός διασραστημένος εφώναζε :

— Ρίξε τον μέσ' στο ποτάμι !

Τότε επενθύναν οι άρχοντες και αναλάβαιναν την ύποστηρίξι του Άγιου λέγοντας ότι εινε πολύ καλός Άγιος και ότι δε θ' άργουσε να εισακούση την παρακλήσι τους.

Έτσι, ύστερα από πολλά ό λαός καθισούαζε κάπως, ζητούσε όμως έγγυήσις από τον Άγιο, τις όποιες του τις έδιναν οι άρχοντες,—δι πριν περάσουν εικοσιτέσσερες ώρες θα βροξή.

Έτσι λοιπόν γλάντωνε ο Άγιος την ψυχρολουσία...

Περιεργα σημειωμάτριά

Σήμερα όταν θέλουμε να μη ξεχάσουμε κάτι που σκεπτόμεθα, βράζουμε άπλοστάτα τό σημειωματάριό μας και τό σημειώνουμε. Δεν έκαναν όμως τό ίδιο πράγμα και τερικοί μεγάλοι άνδρες. Ο Ρουσσώ π. χ. συνήθιζε να σημειώνη με μιά καρφίτσα άπάνω.... στα νύχια του τις σκέψεις που του κατέβαιναν κατά τη διάρκεια τών έκδρομών του.

Έλαψης ό Πετρούτσκι έγραφε συνήθως τούς στίχους του στο ποκαμάσι του, τά μανικάκια τού όποιον ήταν αιώνας κεντημένα με διάφορες ύπομνησις. άπ' τις όποιες οι περισσότερες... φυσικά άναφέροντο στην αγαπημένη του Λούρα. Άξιοσημείωτη έπίσης εινε ή ιδιοτροπία κάποιου καλογηρου, ό όποιος περνούσε μιά καρφίτσα στο ράσο του για να θυμηθί να... μεθύση. Άλλά τίποτε άπ' αυτά δε μπορεί να παραβληθί με 'κεινο που έγραφε στο σημειωματάριό του ένας άσηρημένος Ρωμος ταξειδιδώτης : «Πρέπει να θυμηθώ... ότι πάω στη Σύρα για να παντρευτώ»...

Τέλος γνωστός νέος λόγιος, κριτικός και συνεργάτης του «Μπουκέτου» συνιθιζε να γράφει κάθε τόσο στο σημειωματάριό του : «Νά θ ν μ η θ ω νά γ ρά ψ ω ρ ρ ά μ α !

Έννοείται ότι ουτε έγραφε ποτέ, ουτε θα γράφη, κατά τά φαίνόμενα, τό άπειλούμενον δραματικόν άριστούγγημα του.

Οι δύο άσχημοί

Κάποτε, ένας άνθρωπος άσχημώτατος, είχε βγη περίπατο στην έξοχη. Ένώ βάδιζε ήσυχος, άντάκουσε στό δρόμο έναν έπίσης άσχημώτατο κωιχρό, ό όποιος μόλις τόν ειλε τον έσοκώσας με τό άλλο τον λέγοντάς του :

— Άπό δέκα χρόνια όρσιχτηκα δι αν συναντήσω ποτέ άνθρωπο άσχημώτερο από μένα να τόν σκοτώσω.... Ήρθε λοιπόν ή στιγμή να τηρήσω τόν όρκο μου.

Ο άλλος τόν κώτταξε για λίγο, προσεχτικά κι ύστερα του ειπε μι ψυχρότητα :

— Αν εινε αλήθεια πως ειμαι άσχημώτερος από σενα, σε παρακαλώ να με σκοτώσης, χωρίς άναβολή, γιατί δε θέλω πειά να ζω ουτε στιγμή !...

ΓΝΩΜΙΚΑ

— Ωραία και πιστή συγχρόως γυναίκα εινε τόσο απάνω πράγμα, όσον και ή τελεια μεταφρασις ενός ποιήματος. Ή μεταφρασις..... όταν εινε όραία δεν εινε πιστή, και όταν εινε πιστή δεν εινε όραία.

μπέλλα. Μά τί να σου συγχωρήσω; Ή συγχωρήσις προϋποθέτει ένα σράμμα, ένα άμάρτημα. Και εγώ δεν ξέρω αν υπάχην στον κόσμο άλλο πλάσμα πιο άδικο και πιο είνγενικό από σενα! Σήκω άπάνω, άγάπη μου, έλα στην άγκαλιά μου. Πάρε να τρέψης, παιδι μου. Είσα ή πιο άφοσιωμένη γυναικουλά που λιάζεται στον κόσμο και σε λατρεύει !...

Ή Άνναπέλλα ούχτηκε σάν τρελλή στην άγκαλιά τ' άνδρός της. Ένα τρομερό βάρος έβγυε από τό στήθος της. Έκλεισε τά μάτια της, πλησίασε τό πρόσωπό της στο πρόσωπό του και ψιθύρισε :

— Άλαφρέδε... Άλαφρέδε, νομιζω πως ξαναγεννήθηκα. Είμαι τόσο ευτυχισμένη, Άλαφρέδε !...

Και δύο δάχρυα, δάχρυα άνακουφίσεως, κήλησαν άπ' τά μάτια της.

ΑΛΑΒΕΡΤΟΣ ΝΤΟΝΩΝΤΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ

Τό γράμμα σου τ' άποφώνω, με βρήκε λυπημένο. Μη λές πως ήταν άφορη τ' όργίλιο σου γραφτό : όσο για κεινο, μιά φωνή μου τόξεν εικόμηνο. Δέ θλίβουμα γι' αυτό.

Έτρεχε, όμως, ή βροδιά τόσο βουβή να σήνει, κι' ό ήλιος μακρυνά, τόσο θλιβά να χάνεται μαζί !... Γέτιες βροδιές, ή σκέψη μου, που νυσταλάει και κείνη, δε θάθελε να ζει !

Κ' έπειτα, λες για γράμμα, που εγώ δε βρισκω βάση : λογια γραμμένα βιαστικά, με πάθος και χολή, έκείνος που τά λόγια σου τά πλιν έχει διαβάσει, θα ξαναγισταί πολή !

Μου λές πως κλιστηκαμε στο βόρβορο—φανάσι ! Και γω που τόξα καύχημα κρυφό, τόσοσ καιρό, πως ή καρδιά μου σταθιχε, στα πλάνα βήματά σου, σάν άστρο φεγγερό !

...Τό γράμμα σου τ' άποφώνω, με βρήκε λυπημένο. Κάθε άνθος έχει μαφαθεί, κάθε γωνιά σαπει. Γι' αυτό και κεινο που μου λές : σάν όνειρο θα μένω, —δεν ζαίρω τί θα πει !...

ΕΝΑ ΠΙΚΡΟ ΚΑΙ ΠΕΝΘΙΜΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Στο μεγάλο τ' άχοργιάλι, που ή ψυχή μου πάει ν' άράζει, καμιά θλίψη, καμιά τύψη, δε θα ρθει να με ταράζει.

Τό σκοτάδι, τό σκοτάδι, που θα ρθει να με τυλίξει, θα γιατίρφει, μιά για πάντα, την άγαπρητη μου πλήξη.

Θα γιατίρφει, μιά για πάντα, και τόν πονο, και τόν πόθο, και τ' άλάλητα θλιμμένο τό παράπονο που νιώθω.

Μιά για πάντα, θα γιατίρφει και την τύψη, και την πλήξη, τό μεγάλο τό σκοτάδι, που θα ρθει να με τυλίξει !...

Τό προσμένο, τό προσμένο, μέρα - νύχτα τό προσμένο, σάν άνούφελο λουλούδι, κι' άπ' τόν κλώνο του πεσιμένο.

Σά λουλούδι λαβομένο, σά λουλούδι του θανάτου, που παλεύει, και γυρίζει να σωθούν τά βιάννα του !...

Κι' από μένα, κι' από μένα, τίποτ' άλλο δε θα μένει —μόνον ό μακρός ό χώρος, που κρατούν οι πεθαμένοι !...

Θάρθει πάλι, κάποιο βράδι, —μέρα—νύχτα τό προσμένο, να με πάρει, να με πάρει, σάν παιλάκι φοβισμένο !

Θάρθει πάλι, να με πάρει, με τό μαύρο του τό χέρι, κι' όπως μ' έφερε σε τούτο, σ' άλλον κόσμο θα με φέρει !...

Στό μεγάλο τ' άχοργιάλι, που ή ψυχή μου πάει ν' άράζει, καμιά θλίψη, καμιά τύψη, δε θα ρθει να με ταράξει.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΔΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΕΥΦΥΛΟΓΙΕΣ ΤΟΥ ΦΕΓΙΕ

Κάποια κυρία ειχε προσκαλέσει κάποτε τόν Όκτάβιο Φεγιέ σε γευμα με τό σκοπό να έκλήξη της συνδιατηνάμας της με τις ευφυολογιες του.

Κοντά του στο τραπέζι ειχε τοποθετηθί ένας συνταγματάγιος τού προβοδικου.

Ο Φεγιέ, μόλις άντελήφθη για πουλό λόγο τόν ειχαν προσκαλέσει, έθεώρησε καλό να μη βγάλη ουτε λέξι από τό στόμα του, έκεινο τό βράδυ.

Ή οικοδέσποινα, κάπως στενοχωρημένη, τόν πλησίασε σε μιά στιγμή και του ειπε καρδιά τού αϊτί :

— Μά ποτε θ' άρχισης τις ευφυολογιες σου, σκληρέ;

— Όταν θ' άρχισή και ό γειτονάς μου συνταγματάγιος να κανονιοδηί !...

